

Zarzut ten dzieli się na dwie części:

Część pierwsza: Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż Komisja słusznie uznała, że zgłoszone przepisy belgijskie są zgodne z prawem Unii, mimo że w zaskarżonej decyzji nie zostało zbadane ograniczenie swobody przedsiębiorczości. Ponadto Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, że ograniczenie swobody przedsiębiorczości jest proporcjonalne oraz poprzez stwierdzenie, że Komisja słusznie uznała — i należy to uzasadniła — iż ograniczenie swobody świadczenia usług jest proporcjonalne.

Część druga: Wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż Komisja słusznie uznała, że zgłoszone przepisy belgijskie są zgodne z prawem Unii, mimo że w zaskarżonej decyzji nie zostało zbadane ograniczenie prawa własności FIFA. Ponadto Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, że ograniczenie prawa własności FIFA jest proporcjonalne.

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23)

(²) Dyrektywa 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. zmieniająca dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 202, s. 60)

(³) Decyzja Komisji 2007/479/WE z dnia 25 czerwca 2007 r. w sprawie zgodności z prawem wspólnotowym środków przyjętych przez Belgię na mocy art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 180, s. 24)

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-68/08 Fédération Internationale de Football Association (FIFA) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 kwietnia 2011 r. przez Fédération Internationale de Football Association (FIFA)

(Sprawa C-205/11 P)

(2011/C 232/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Fédération internationale de football association (FIFA) (przedstawiciele: adwokaci A. Barav i D. Raymond)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Belgii, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

— utrzymanie w mocy wyroku Sądu wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-68/08, w zakresie w jakim dotyczy dopuszczalności;

— uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-68/08 co do istoty sprawy, w zakresie w jakim dopuszcza włączenie „drugorzędnych” meczów finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej do sporządzonego przez Zjednoczone Królestwo wykazu „wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa” w rozumieniu dyrektywy;

— wydanie ostatecznego orzeczenia, zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości;

— obciążenie Komisji poniesionymi przez FIFA kosztami postępowania w pierwszej instancji i niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

1) **Naruszenie prawa, naruszenie art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości, naruszenie art. 3a ust. 2 dyrektywy 89/552/EWG (¹) zmienionej dyrektywą 97/36/EC (²), naruszenie prawa Unii, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE** (przekroczenie granic kontroli sądowej, sprzeczne uzasadnienie, wprowadzenie niezawartego w zaskarżonej decyzji uzasadnienia dotyczącego sposobu klasyfikacji finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej i wyciągnięcie z niego błędnych wniosków prawnych, przeniesienie ciężaru dowodu).

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez podanie uzasadnienia, które nie zostało zawarte w decyzji Komisji (³), gdyż stwierdził, iż Komisja słusznie uznała, że finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej „stanowią, ze swej natury, jedno wydarzenie” w rozumieniu dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE; poprzez podanie sprzecznego i niespójnego uzasadnienia; poprzez stwierdzenie, że aby włączyć całe finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej do swoich wykazów wydarzeń o doniosłym znaczeniu, państwa członkowskie nie są zobowiązane podać szczególnego uzasadnienia; oraz poprzez przeniesienie ciężaru dowodu.

2) **Naruszenie prawa, naruszenie art. 3a ust. 1 dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE, naruszenie art. 36 statusu Trybunału Sprawiedliwości, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE** (stwierdzenie, że Komisja słusznie uznała, iż wykaz środków przyjętych przez Zjednoczone Królestwo został sporządzony „w sposób jasny i przejrzysty”).

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż Komisja słusznie uznała, że wykaz wydarzeń został sporządzony przez Zjednoczone Królestwo UK „w sposób jasny i przejrzysty”, zgodnie z wymogami określonymi w dyrektywie 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE, mimo że decyzja o włączeniu do tego wykazu całych finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej została podjęta wbrew jednogłośnemu przeciwnemu stanowisku i że włączenie to zostało przedstawione Komisji, jako uzasadnione, między innymi, okolicznościami, które nie istniały w chwili sporządzenia tego wykazu.

- 3) **Naruszenie prawa, naruszenie art. 3a ust. 1 dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE, naruszenia art. 36 statusu Trybunału Sprawiedliwości** (błędne zaklasyfikowanie finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej, przekroczenie granic kontroli sądowej, oparcie się na uzasadnieniu niezawartym w zaskarżonej decyzji; błędne ustalenie okoliczności faktycznych dotyczących „drugorzędnych” meczów i wyciągnięcie na tej podstawie niesłusznych wniosków prawnych, uznanie uzasadnienia podanego w zaskarżonej decyzji za wystarczające, brak rozpatrzenia podniesionych argumentów).

Wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenia, iż Komisja słusznie uznała — i należy to uzasadniła — że całe finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej stanowią wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa Zjednoczonego Królestwa w rozumieniu dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE. W szczególności Sąd naruszył prawo i wyciągnął błędne wnioski prawne z okoliczności faktycznych, zgadzając się z bezpodstawnymi twierdzeniami Komisji, jakoby całe finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej miały „szczególny powszechny oddźwięk w Zjednoczonym Królestwie”, były tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnym programie telewizyjnym i zyskiwały dużą widownię telewizyjną.

- 4) **Naruszenie prawa, naruszenie TFUE, naruszenia art. 3a ust. 1 i 2 dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE, naruszenie art. 36 statusu Trybunału Sprawiedliwości** (niewzględnienie celu kontroli sądowej; stwierdzenie, że Komisja słusznie uznała — a także należy to uzasadniła — iż zgłoszone przepisy są zgodne z prawem Unii i że wynikające z nich ograniczenia są proporcjonalne; błędna wykładnia zakresu prawa do informacji i interesu ogólnego polegającego na szerokim dostępie widowni do telewizyjnej relacji z wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa).

Zarzut ten dzieli się na trzy części:

Część pierwsza: Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż Komisja słusznie uznała, że przepisy zgłoszone przez Zjednoczone Królestwo są zgodne z prawem Unii, mimo że w zaskarżonej decyzji nie zostało zbadane ograniczenie swobody przedsiębiorczości. Ponadto Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, że ograniczenie swobody przedsiębiorczości jest proporcjonalne oraz poprzez stwierdzenie, że Komisja słusznie uznała — i należy to uzasadniła — iż ograniczenie swobody świadczenia usług jest proporcjonalne.

Część druga: Wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż Komisja słusznie uznała, że przepisy zgłoszone przez Zjednoczone Królestwo są zgodne z prawem Unii, mimo że w zaskarżonej decyzji

nie zostało zbadane ograniczenie prawa własności FIFA. Ponadto Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż ograniczenie prawa własności FIFA jest proporcjonalne.

Część trzecia: Wnosząca odwołanie uważa, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż Komisja słusznie uznała — i należy to uzasadniła — że zgłoszone przez Zjednoczone Królestwo przepisy są zgodne z zasadami Unii w dziedzinie konkurencji, ponieważ ograniczenie swobody świadczenia usług jest uzasadnione. Ponadto Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, że dokonując oceny ograniczenia konkurencji, Komisja nie była zobowiązana do określenia rynków właściwych, oraz że wspomniane przepisy nie powodują nadania praw specjalnych w rozumieniu art. 106 ust. 1 TFUE.

- (1) Dyrektywa Rady z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23)
- (2) Dyrektywa 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. zmieniająca dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 202, s. 60)
- (3) Decyzja Komisji 2007/479/WE z dnia 25 czerwca 2007 r. w sprawie zgodności z prawem wspólnotowym środków przyjętych przez Belgię na mocy art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 180, s. 24)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla (Węgry) w dniu 11 maja 2011 r. — Észak-dunántúli Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság, Hochtief Construction AG Magyarország Fióktelepe przeciwko Közbeszerzésék Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

(Sprawa C-218/11)

(2011/C 232/23)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Ítéltábla

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Észak-dunántúli Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság, Hochtief Construction AG Magyarország Fióktelepe

Strona pozwana: Közbeszerzésék Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

Interwenient: Vegyépszer Építő és Szerelő Zrt., MÁVÉPCCELL Kft.